

[OSOBNIK *sb m*

Oba o jasne.

sg I osobnikiem. ◇ pl N osobnicy. ◇ G osobników. ◇ A osobniki.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

1. Człowiek nienależący do żadnego stronnictwa: *Osobników/ co sie do żadney strony nie przyfzyli/ fłuchąc zgoła niechęć MalaspJan Gv (Linde).*

Szereg: »osobnik i oderwaniec«: Ale niewiem co potym/ tak wielą dowodów zbiić te ofobniki y oderwánce MalaspJan G2v (Linde).

2. teol. Ten, kto przyjmuje Komunię św. pod dwiema postaciami: *A ofobnicy co tu rzeką/ ktorzy Chrystulá dzielą y morzą/ chcąc ofobno ciała á ofobno krwie iego pożywać SkarŻyw 1585 1050 (Linde).*

3. I sg w funkcji przysłówka: *»osobnikiem« = pojedynczo, oddzielnie:*

W przeciwstawieniu: »osobnikiem ... pospolicie«: káždému wedle przemożenia pomaga/ á nietylko ofobnikiem po iednému/ ále zgoła wśzytkim póspolicie rad fłuży. CerGór 133.

Synonimy: 1. oderwaniec; 3. osobliwie, osobno.

AW